

sikker ikke længere de vedkommende Embedsmænd noget Tillæg, idet den kun gjaldt for 2 Aar, hvilke ere forløbne. Det midlertidige Lønningsstillæg, som de vedkommende Embedsmænd nu faae, opnaae de kun ved, at Tillæget opføres paa Finantsloven for eet Aar ad Gangen, men det er altsaa fuldstændigt usikkert. De militaire Lønningslove tale ikke om noget midlertidigt Tillæg, men de Vedkommende faae en bestemt Løn, og det Samme vil blive Tilfældet med Hensyn til enhver anden Embedsmænd, der lønnes efter nye udkommende Lønningslove. Her er imidlertid kun Tale om de Embedsmænd, som blive staaende paa den gamle Løn, og for hvem der ikke gives nogen ny Lønningslov, og man kan derfor ikke med Hensyn til dem slutte fra, hvad der er steet ved de nye Lønningslove for de Militaire. — Endelig skal jeg dog endnu tillade mig at bemærke, at efter den høitærede Finansministers Forslag vilde de Embedsmænd, som hidtil have været lønede efter Sædberegning, og som have haft en Løn af 12—1,600 Rd., faae noget over det Gjennemsnitsbeløb, de hidtil have haft; de vilde altsaa faae et større Tillæg end hidtil, medens man netop er gaaet ud fra, at de skulde nøies med lidt mindre end dette Gjennemsnitsbeløb, fordi de sit en fast og aarlig tilbagevendende Indtægt. Og saa dette maa være en Grund for, at man tager noget i Betænkning at stemme for den høitagede Ministers Forslag under Nr. 6. Mig forekommer det, at efter den Tanke, der hidtil er gaaet igjennem Ordningen af hele denne Sag, vil det Afdrag, de vedkommende Embedsmænd komme til at lide, forsaavidt de have opnaaet det høieste Tillæg, ikke være større, end man maatte gaae ud fra, at det vilde blive ifølge den af selve Regjeringen anførte Grund for Sædtillægets Ophævelse, nemlig den, at Embedsmændene vilde være vel ffente med at faae en bestandig, fast, tilbagevendende Løn.

Finantsministeren: Jeg kan ikke lide, at det ærede Thing vil benytte den Omstændighed, at de midlertidige Tillæg efter Loven af 11te Mai 1866 ikke længere støtte sig

paa en speciel Lov, men kun ere optagne paa Finantsloven med de selvsamme Beløb, til at gjøre en Forskjel imellem de militaire og de civile Embedsmænd. Det ærede Medlem, som nys satte sig, har ikke Ret, naar han siger, at de militaire Lønningslove ikke omtale de midlertidige Tillæg; det gjøre de netop, idet de udtrykkeligt sige: „Hvad der hidtil har været tillagt Noget mere i saadan Indtægt, som medtages ved Pensionsberegning (derunder indbefattet de ved Lov af 11te Mai 1866 for 1867—68 bevilgede midlertidige Lønningsstillæg), end der ifølge de foransjorte Bestemmelser herefter vil tilkomme ham, beholder han som personligt Tillæg.“ Her er altsaa Grundtæningen saa utvetydigt staaet fast, at der ikke kan være Tvivl om, at det dengang har været Lovgivningsmagtens Mening at fastslaae det, og jeg finder mig derfor foranlediget til at protestere imod, at man nu overfor Mænd, der ere i den selvsamme Stilling, men civile, vil anvende et andet Princip, end man anvendte overfor de militaire Embedsmænd. Det er fuldkommen rigtigt, som det ærede Medlem sagde, og som jeg helliger ikke troer, at have glemt at sige, at der efter mit Forslag vil fremkomme en lille Forhøielse for enkelte Classer, som have haft Sædtillæg; men det kan kun undgaaes ved, at man vender tilbage til Regjeringens oprindelige Forslag, som jeg har indladt at opstille her, alene fordi det i Udvalget med stor Styrke er blevet gjort gjældende, at man vishede at have de samme Regler for midlertidigt Tillæg og for Sædtillæg.

Da Ingen yderligere begjærede at yttre sig, var Forhandlingen sluttet.

Forslag under Nr. 1 til § 1 af Udvalget i 3 Paragraphens sidste Linie udgaae Ordene „Paagjældende“ og „Tjenesteydelse“ vedtoges uden Afstemning som en Redaktionsforandring.

Forslag under Nr. 2 til § 5 af Samme. I andet Stykke 1ste Linie sættes: „en